

Fred med Gud

Jonatan vs. Saul

Israelitterne ønsker en Konge, Samuel får den opgave at salve Saul til konge. En flot ung mand, lige en konge som folket vil have. Guds Ånd kommer over Saul og det går godt, men Saul får problemer med at adlyde Gud. Gud afsætter Saul og Samuel skal nu finde en ny konge. Gud har udvalgt fårehyrden, David – David er efter Guds hjerte. Selvom David er blevet salvet og udvalgt af Gud til at være konge, regerer Saul stadig. Gud er med David og bringer ham mange sejre, mens han tjener Saul som soldat. Han er mere sejrrig end kongen, hvilket nærer Saul og han får ondt i sinde. Han vil slå David ihjel.

Saul er en mand, som ikke har fred med Gud. Hans stræben efter Davids liv er forgæves. Efter, at David har fået muligheden for at slå Saul ihjel, siger Saul dette:

1. Sam. 24,17-23

Da David havde sagt alt dette til Saul, svarede Saul: »Min søn David, er det virkelig dig, der taler?« Og han brast i gråd. Så sagde han til David: »Retten er på din side, ikke på min, for du har handlet godt mod mig, mens jeg har handlet ondt mod dig. Du har i dag vist, at du vil mig det godt, da du ikke dræbte mig, skønt Herren havde givet mig i din magt. Når man møder sin fjende, lader man ham så gå i fred? Herren gengælde dig det gode, du har gjort mod mig i dag! Nu ved jeg, at du skal være konge, og at kongedømmet over Israel skal bestå under din hånd. Sværg nu ved Herren, at du ikke vil udrydde mine efterkommere, og at du ikke vil udlette mit navn fra min fars hus.« Det tilsvor David Saul, og så vendte Saul hjem, mens David og hans mænd drog op til klippeborgen.

Selv efter dette har Saul ikke fred med Guds plan og søger igen efter David, også denne gang bliver det David, der får muligheden for at slå Saul ihjel; men skåner ham. Det bliver sidste gang for Saul, da han kort tid efter mister livet i kamp.

Sauls kamp viser os, vores kamp når vi kæmper imod Guds plan. Problemet for Saul var, at han ikke bøjede sig for Gud i erkendelsen af, at Han havde været årsag til at han selv blev afsat. Han kom ikke til den erkendelse, at det handler om Guds vilje - ikke hans egen vilje. Vi vil blive ved med at kæmpe, indtil vi overgiver os til, at Guds vilje er vigtigere end vores vilje.

Saul har en søn Jonatan, der viser, hvordan det er at have fred med Gud og Guds plan:

1. Sam. 23,17-18 (det er Jonatan, som bringer bud til David og siger dette):

Han fik ham til at hente nyt mod hos Gud og sagde til ham: »Du skal ikke være bange, for min far Sauls hånd kan ikke nå dig. Du bliver konge over Israel; jeg bliver nummer to efter dig, og det ved min far Saul godt.« Så sluttede de to pagt for Herrens ansigt. David blev i Horesh, mens Jonatan vendte hjem.

Samme fred ser vi også hos Johannes Døberen - efter at Jesus er blevet døbt.

John. 3,26-30

Nu kom Johannes' disciple i diskussion med en jøde om renselse, og de gik hen til Johannes og sagde: »Rabbi, han, som var hos dig på den anden side af Jordan, han, som du har vidnet om, han døber nu selv, og alle kommer til ham.« Johannes svarede: »Et menneske kan ikke tage noget som helst uden at have fået det givet fra himlen. I kan selv bevidne, at jeg sagde: Jeg er ikke Kristus, men jeg er udsendt forud for ham. Den, der har bruden, er brudgom; men brudgommens ven, som står og lytter efter ham, fyldes med glæde, når han hører brudgommen komme. Det er min glæde, og den er nu fuldkommen. Han skal blive større, jeg skal blive mindre.

Denne fred vidner om, at når vi sætter fokus på os selv, vil vi have ufred med Guds plan for os. Sætter vi vores fokus på Kristus, at Han er vigtigere end os, handler det ikke om os; men om Ham. Som Johannes siger: Han skal blive større, Jeg skal blive mindre. Glæden ligger i at Kristus bliver herliggjort, ikke i at vi bliver det.

Kærlig Hilsen Stephanie Dyreholt